

Moje voščilo

S poštovani bralec Mladike, to prazniško pisanje ni nastalo na mojo pobudo, ampak po telefonskem klicu iz Trsta, in to od prijatelja, ki je prosil za voščilno besedo bralcem Mladike. Vabilo sem sprejel ob misli, da utegnem izreči kaj spodbudnega v to duhovno mrtvilo, v to duhovno morijo, ki lega nad evropstvo in nad slovenstvo. Tako je pač, kadar iz družbe odide Bog.

Mislil sem bralca opozoriti na veliko dejstvo državne neodvisnosti Slovenije. Slišim o tem, da smo Slovenci sanjali slovensko državo. Ni res: niso je sanjali niti naši največji duhovi. Ni je sanjal Slomšek, ni je Prešeren, ni je Gregorčič, ni je Cankar, še manj jo je Župančič. Zunaj Slovenije jo je res ne samo sanjal, ampak zanjo izgoreval tja do lepljenja listkov na jugoslovanske avtomobile časnikar Franc Jeza. A njegov sen je bil oslabljen z njegovo fantazijsko teorijo o našem skandinavskem izvoru. Žalostni procent volilne udeležbe me je užalostil do vzdihla, »ali smo Slovenci zreli za lastno državnost!« in ob tem sem občutil nekaj kakor srečo nad tem, da nismo sami, ampak rešilno vključeni v veliko Evropsko Unijo.

»Imamo zavedne Slovence, ki so proti naši povezanosti v Evropsko Unijo,« je pripomnil prijatelj.

»Popolna neodvisnost! V osamelosti sredi tujih življenjskih če ne celo političnih imperializmov!« Z državniško kvaliteto, ki jo kaže na primer slovenski parlament! Dejansko gre za idejo sanjavih Slovencev, ki ne morejo sprejeti sveta v njegovi realnosti. Niso dojeli, da smo z neodvisnostjo, čeprav v treznih omejitvah Unije, uresničili sen, ki ga niso upali sanjati, kot smo omenili, naši največji duhovi. Doživeli smo srečo odprtih meja sredi demokratične Evrope in parlamentarno demokracijo, čeprav krhko nasajeno na strukture totalitarne partije. Doživeli smo svobodo govora in tiska, svobodo Cerkev, kljub tlečemu antikrščanstvu ateističnih struktur.

Kristjan ne more gledati v prihodnost kot v temo, ki jo ogroža atomska mora. Ve, da zgodovina ni slepo tavanje, ampak smer k cilju. Posebej pa ve, da nikakor ni slučaj, da se je rodil kot Slovenec, kot član slovenske jezikovne skupnosti in kot uživalec njene edinstvene pokrajine, ampak da je za vsem tem nevidna, a stoprocentna režija Previdnosti, ki pelje svet h gotovemu koncu. Nekateri ga čutijo že blizu. Vsekakor je, če kdo, slovenski kristjan prvi dolžan sprejeti svojo zemeljsko umestitev in zanjo vsestransko živeti.

Nič šovinizma, spoštovanje vseh, a nezlomljiva zvestoba. Saj kristjan ve, da nič ni slučajnega v njegovem življenju in tudi trpljenju, kakor ni nič slučajnega v njegovem narodu. Svojo narodno zavest torej utemeljuje ne samo na preprost, naraven način, ampak z vero v Nekoga, ki je s Kristusom postal človek, prav tako kot on član malega naroda in omejenega jezika. Ob praznovanju Njegovega prihoda se ga bo spomnil predvsem kot človeka, zvestega tako svojemu narodu kot odprtega človeški univerzalnosti.

Naj ti bosta Božič in Novo Leto doživeta v tem duhu, v duhu svobode, ki odklanja vse prazne utopije, v novem doživetju Kristusove večne realnosti, in v zvestobi veri, ki si jo do danes milostno ohranil kljub poganstvu, ki nas zaliva. Manjšinstvo naj ti ne bo manjvrednost in muka, ampak po nadnaravnem gledanju celo svojevrsten privilegij kljub navideznim vrednotam tega sveta.

Z najboljšimi željami tebi in Mladiki,

Alojz Rebula